

B. N. II. 149.
h. 39, 4.

(X 188 0781)

II R
1976

DISSERTATIO
DE
PRINCIPUM
IMPERII JURE,

Quam
Divinâ favente & auxiliante Clementiâ,
Auctoritate & Consensu Magnifici & Nobilissimi
Jctorum Ordinis in florentissimâ & celeberrimâ
Salanâ

Sub
PRÆSIDIO AC DIRECTORIO
Viri Nobilissimi, Amplissimi ac Consultissimi
DOMINI
ORTHOLPHI FOMANNI
Jcti Excellentissimi, Profess. Publici celeberrimi,
Consilarii Saxonici, Curiae Provincialis ac Scabinatus
Assessoris gravissimi,
Patroni, Fautoris, Praeceptoris & Promotoris
sui singulari observantia cultu prosequendi,

Pro Summis in utroque Jure honoribus &
immunitatibus consequendis
Ad diem 26. Januarii horâ locoq; solitis
Publico & solenni subicitur examini

GEORGIUS STEPHANUS Schelbasc/
Coburgô Fr.
M DC XXXIIX.

—————
DENUO RECUSA M DC XCIIX.

40 618.17

D I S S E R T A T I O

B R I M O I P U M
I M P E R I I J U R E

BIBLIOTHECA
POMICKAVIANA

UNIVERSITÄTS-BIBLIOTHEK
LEIPZIG

G E O R G I U S S T E P H A N U S G I S S E R T A T I O

M D C XXXIX

VENITO RECURA M D C XXXIX

S. S. T. F.

THESIS I.

Romanam Rempublicam varias formas gubernationum expertam esse, evincunt historiae, & quidem diversorum Regiminum iisque Praefectorum magistratum species refert Pomponius *l. 2. ff. de orig. j.* qui ut translata à Populo R. in principem omni potestate nil proprii salvâ Majestate Principis potuerunt habere, multo minus in heredes transmittere; ita inde frustraneam operam illi mihi semper insumsisse visi sunt, qui nostros Principes, Duces, Comites, Magistratibus Romanis vel surrogare vel iisdem æquiparare saltem ausi fuerunt.

II.

Etsi enim Praefecti Praetorio potestas & auctoritas post Principem summa & in tantum aucta, ut appellari ab illo non potuerit, nec adversus illum peti restitutio in integrum nisi ab ipso *l. unde off. Praef. Prat. l. 18. ff. de minor.* Potestas tamen hæc solum sui officii & administrationis *l. 1. §. 5. ibi administrationes, C. de off. Praef. Prat. Afr. tit. C. de off. Praef. Prat.* imò ubi imperium declinare cœpit, nomen etiam mutatum, & quia antea Praefectus Praetorio, post magister stabuli cum imminutâ potestate appellatus est, Pomponius *Latius Magistr. R. c. 8. p. 92.* Besold. *in delib. Jur. ex lib. Pandect. ad t. de off. Praefect. prat.*

III.

Alia autem ratio quum sit modernorum Imperii Principum, qui veri sunt Domini terrarum & in suis territoriis supremum

mum Jus, idque perpetuum & transmissibili habent, vulgò
die Lands, Fürstliche Obrigkeit/ sonderbahre Hoheit/ und O-
ber-Botmässigkeit/ atque proportione quâdam regalia & jura
Majestatis exercent, & hæc quidem omnia expediunt, non
jure officii, aut administrationis, sed proprio Marte & specie
cujusdam *αὐτονομίας*, igitur me non malè locaturum ope-
ram in diligentiore ejus inquisitione reor.

IV.

Quod quo facilius fiat, animus est, Principum nostrorum
Jus, SS. Triade favente & auxiliante, pro ingenii modulo the-
sibus quibusdam delineare. Exhibiturus autem iisdem non
quæ requirit hujus materiæ dignitas & amplitudo, sed quæ per-
mittit ingenii tenuitas; sufficiat mihi si aliis ansam præbuero
talia mecum communicandi, quæ à me impræsentiarum spera-
ri nequeunt.

V.

Quamvis secundum Wehn. *in pract. observ. verbo Lands-
Fürstlicher Obrigkeit/ & nomen & res der Lands, Fürstlichen
Obrigkeit und Ober-Botmässigkeit/* nec ll. expressa, nec usu
juris satis definita, aut certis limitibus circum scripta reperia-
tur, imò juri nostro planè incognita, & solis moribus introdu-
cta, varièque usurpata sit, attamen juxta Knichen *tr. de jure
territorii c. 1. n. 147.* Jus Principum non incommodè videtur
posse definiri, quod sit superioritas Principibus sublimi & re-
giâ Jdictionis lege, sub nomine & qualitate *der Lands, Obrig-
keit/* ordinario & proprio Marte concessa.

VI.

Cum verò teste Philosophorum Principe definitio rectè
cognosci non possit, nisi singula ex quibus constituitur sint et-
iam cognita. Rectè huic præcepto aures accommodabo &
cum Knichen. *d. l.* singula ejusdem verba examinabo.

VII.

Generis vicem sustinet SUPERIORITAS: namque ea
sublimioris Imperii & honoris, summique dominatus Symbo-
lum est, sibi que locum affectat, tam in allodialibus quàm feu-
dalibus.

IIIX.

IIX.

Licet enim in illis libera & franca sit administratio cujusque, ut quoad dominium tam directum, quam utile superiorem quis non profiteatur, *Bl. c. 1. §. defuncto, si de feud fuer. controv.* Attamen quoad Jdictionem, non dispositionem intelligitur, salvo protectionis & supremæ Jdictionis jure *l. 2. §. fin. de quadr. prescript.* & vigore superioritatis majestas & dignitas illa etiam in liberos exercetur, *Knichen. d. tr. c. 1. n. 280. & 281.*

IX.

Superioritatis autem illa quæ non nisi jure quodam Principatus exerceri possit *arg. c. 1. de Feud. March.* notanter dicitur in definitione competere Principibus jura territoria-

X.

Initio enim ejusmodi excelitate perpauci ab Imperatore R. decorati sunt & vestiti, quos in partem suæ sollicitudinis adsumserat Imperator *Knich. d. l. n. 289.*

XI.

Principis nomen quamvis propriè Imperatori soli competat, utque is eà appellatione denotari solet *in LL. Romanis l. Princeps de LL. l. & t. t. de Constit. Princ. §. sed & quod Inst. de I. N. G. & C.* usu tamen & usurpatione generalius factum, ut Duces, Marchiones, Archiepiscopi, Episcopi & similibus majorum feudorum regalem dignitatem habentes vocentur Principes hodiè idque fit expressè à Friderico I. *in c. 1. in pr. de prob. feud. alien.* Qua in re subjectæ materiæ svasu sub vocabulo Principium non modo intelligo Principes, qui sunt Politici Ordinis, quales sunt Duces Marchiones, Comites & Barones, sed & eos qui sunt ordinis Ecclesiastici, videlicet Archiepiscopos & Episcopos. Et quod olim de HERBIPOLENSI EPISCOPO, qui tempore Caroli M. solus specialiter de Ducatu investitus, jus gladii accepit, vulgatum erat dictærum: HERBIPOLIS SOLA JUDICAT ENSE STOLA: id hodiè ad plures est diffusum, ut non amplius audientiam tantum ut olim sed & Jdictionem exercent criminalem, atque ita Principum,

personas induant', ideoque tanquam Ecclesiasticæ personæ jura superioritatis & regalia non habent, sed tanquam status & imperii Principes illa possident & exercent *Reinkingk. de Reg. Sec. lib. 1. cl. 4. c. 9. n. 10.* atque tantis honoribus ab Impp. cum cumulati, factum ut Potentissimorum Imperii Principum opes & potentiam, si non superare facile tamen æquare possint, ut ex aliis refert Heig. *q. 4. n. 52.* Unde Imperium nostrum Sacrosanctum appellatur & Principes in Ecclesiasticus & Seculares distribuuntur. *Reinkingk. d. l.*

XII.

Ea autem jura quæ habent Principes, habent etiam liberæ Imperii civitates *Becht. de salvo conduct. concl. 116 Besold. de Jdict. Imper. R. q. 17. Rutg. Ruland. de Commiss. lib. 5. c. 4. n. 41.* id etiam innuit Münster. *in Cosmograph. lib. 3. de Germ. c. 22.* quando ita scribit: *Gleicher Weise wie die Könige und Käyser in Teutschen Landen hoch begabet die Fürsten und Herren / also haben sie auch nochmals aus sonderlicher Gnade und Mildigkeit gefreyet die alten Städte / denselben vergönnet eigene Regierung / &c.*

XIII.

Dicitur porro in definitione: Sublimi & regiâ Jdictionis lege concedi jura Superioritatis, hoc accipiendum sub nomine & qualitate der Lands-Obrigkeit / vocantur etiam *sonderbare Hoheit und Ober-Botmäßigkeit* / ut secernantur jura, quæ extra territorium & sine eo expediri & exerceri possunt, ut sunt quæ in voluntaria Jdictione consistunt, *Knich. d. l.*

XIV.

Tandem in definitione dicitur: Ordinario & proprio Marte. De illo in propatulo est, ordinariam Jdictionem non nisi à Principe vel lege concedi, *Molin. de primogen. Hisp. lib. 1. c. 25. n. 12.* De hoc quoque non minus certum est territoriis in dignitatem regiam eVectis Jdictionem proprio & ordinario Marte concedi.

XV.

Fuit quidem & Magistratibus R. Jdictio proprio Jure concessa. Unde rescriptum est *l. 5. d. Jdict.* More majorum

ita

ita comprobatum esse, ut is demum Iudicium mundare possit, qui eam suo jure non alieno beneficio haberet. Verum hoc ita dicebatur fieri, vel ad differentiam de legatorum, qui nihil proprii habebant *l. 1. §. 1. Et ibi purpurat. n. 2. ff. de off. ejus cui Mandat. est Jdiēt.* vel potius suo jure is Iudicium habere existimabatur, cui hæc eo ipso, quo Magistratus est creatus, concederetur.

XVI.

Hinc jure proprio & jure Magistratus competere æquiparantur, & unum idemque esse reputantur *d. l. 1. in pr. ver. quæ v. magistratus jure Et c. de off. ejus Et c. junct. al. §. de jdiēt.* & generaliter, quæ jure Magistratus aut proprio jure competunt, mandari possunt *d. l. 1.*

XVII.

Principibus verò Imperii longè pleniori jure scil. territorii, cui, ut alia sic & illa ipsa quasi annexa. Unde & concessio territorio universaliter successoriâ lege in perpetuum transit ad commodum & utilitatem propriam *Knichen. d. tr. c. 1. n. 388.*

XIIX.

Exinde infertur veram esse, vulgatam & tritam tam in foro quam scholis, Dd. Theoricam; Duces, Marchiones, Comites, &c. immediatos in suo Ducatu, Marchionatu, &c. tantum posse quantum Imperatorem in toto Imperio *Bl. in l. receptitia C. de constit. pecun. Paul. de Castr. consil. 83. incipiente super primo dubio part. 2. Alexand. cons. 1. n. 29. vol. 5. & alii quos refert Borch. in tr. de feud. c. 5. n. 34. Et in c. un. quæ sunt regalia n. 7. Et seq. Et quos prolixâ serie allegat. Bachov. ad vol. 1. Tr. disp. 23. th. 1. lit. c.*

XIX.

Non tamen propterea Imperatori pares efficiuntur, sed relatione habitâ ad subditos suæ provinciæ, in quos eandem vel similem, quam Imperator in universo, habere videntur, Iudicium *Wehn. d. l.* adeo ut Principes Imperii Gratia Dei suam dignitatem acceptam ferant; non minus quam summus Prin-

Princeps in suis rescriptis Epistolis, & Edictis utuntur formulâ,
Wir von Gottes Gnaden.

XX.

Eâdem etsi formulâ in titulaturâ olim non solum Principes & Duces sed & his inferiores usi fuerunt, cujus rei exemplum mihi præbet Excellentiss. Dn. D. Draco Consiliarius & Ordinarius Saxo Coburgicus, Patronus meus honoratiss. *lib. 3. tr. de Orig. & Jure Patric. in append. c. 2. n. 13.* ubi ex actis in causa *Wainz* contra *Essfurt* inter alia hoc singulariter notat, quod cujusdam Comitis de *Gleichen* literæ sub dato Michaelis ann. Dom. 1277. tale principium habeant: Nos Albertus DEI gratiâ Comes de *Gleichen*, &c. Hodiè tamen saltem Principes utuntur; quâque in Gallia absque crimine læsæ Majestatis rege inferior uti non potest, Reinkingk *de Reg. Sec. & Eccl. lib. 1. cl. 5. c. 6. n. 224.* unde, teste Bodino *lib. 1. de Rep. c. f. pag. 270.* verba hæc DEI GRATIA Ludovicus IX. Franciscum Armoricorum Ducem, de suis rescriptis detrahere jussit.

XXI.

Verum uti hæc inscriptio Principum nostrorum eminentiam & potestatem satis arguit, ita Bodinus quod *d. c. f. p. 269.* eam Divinæ Gratiae recognitionem, rescriptis, literisque præmitti solitam, inter levissima eorum ponit axiomata, merito taxatur à Dn. D. Draco *d. l.*

XXII.

Ex dictis suâ spontè fuit, quod Principes Imperii in potestate quoad subditos, & regimine, regaliis, actibusque Jdictionalibus non recognoscant Superiorem. Unde in hujusmodi actibus Jdictionalibus ipsi Imperatori præferuntur, quatenus nemo Principibus subjectus, immediatè recurrere possit ad Imperatorem, nisi causa sit ardua, intolerabilis præjudicii & notoria omnis injustitiæ.

XXIII.

Recognoscunt autem Principes feudi lege ab Imperatore, & habenti ipsius munificâ concessione sublime hoc jus territorii. Per hanc tamen munificiam & prolixam Imperatoris con-

con-

concessionem splendor & dignitas ejus minimè exhauritur, & suprema potestas imminuitur, sed magis illustrior inde redditur, quandoquidem tanto major & potentior quisque habetur, quanto melioribus & illustrioribus præest, ait Justin. *Nov. 15. in fin. pr.* eoque nobilior existimatur, qui sublimius habet subjectum *Arist. 1. Polit. 5. & 8.* Unde Carolus V. Imperatorem gloriatum ferunt; se in Germaniâ regibus, in aliis regnis ac Provinciis, mancipiis ac servis imperitare. *Zieritz de princip. int. ips. dign. perog.*

XXIV.

Recognitio autem ista non officit quo minus erga subditos Principes proprio jure uti queant, novâ etsi merum Imperium obtineant feudi conditione, nihilo secius fructus Jdictionis proprio veniunt jure. Indeque Principes sibi vendicant proprietatem instar aliarum rerum, & in territoriis suis exercent omnimodam Jdictionem, nec non juribus præeminentiis & privilegiis, tum quoad leges condendas & alia, coruscant Imperatori indultis *Knich. d. c. 1. n. 361.*

XXV.

Hinc est justâ & urgente causâ utilitatem publicam concernente Principes in suo territorio rem alteri possunt auferre. Sic si dilatanda civitas & civis propinquum habeat fundum, cum Princeps pro dilatandis fossis civitatis vel extruendo propugnaculo, aut aliâ necessitate publicâ potest occupare *Gail. lib. 2. observ. 56. n. 2.*

XXVI.

Verum, an Princeps, auferens rem privati ex causa publicæ utilitatis & necessitatis, teneatur ad solutionem justî pretii quæstionis est? Affirmativa sententia cum *Gail. d. observ. 56. n. 8. & Kubach. Decur. 3. quest. illust. 7.* mihi placet. Maximè enim æquitati, rationi & justitiæ consentaneum est, ne subditus absque culpa suâ invitus re & pretio careat *per text. in l. venditor §. si constat ff. commun. prad. l. 2. C. in quibus causis servi, pro præm. liber accip.*

B

XXVII.

Ex prædictis infertur, quod licet LL. & statuta condere summæ Majestatis sit Symbolum. Permissum tamen generatim Electoribus & principibus non secus ac Imperatori jura provincialia vel constitutiones promulgare, & contrarias abrogare, rursusque novas constituere, etiam jura communia inconsulto Imperatore tollere, quod & ad Imperii civitates extendit *Geil. in tr. de Arrest. Imper. c. 9. n. 1.* atque illas in pronuntiando Camera attendere tenetur *part. 1. ordin. Cam. tit. 57.* Secus tamen fuit olim in præsidibus provinciarum, qui contra jus statuere nihil potuerunt, *textus in l. formam C. de off. præf. præf.*

XXIIX.

Ex prædictis cuiusvis etiam facile obviam esse poterit, statuta Principum Germaniæ malè cum jure Prætorio propriè sic dicto comparare, & actionem inde in factum descendantem, concedere Panormitanum *c. ult. extr. de off. legat. Tr. disp. 23. vol. 1. th. 1. lib. 1.* & illam ut aliæ Prætorix, anno finiri, *Sichard. ad Rubr. C. qui admitt. ad bon. poss. n. 15.* cum propter dictas rationes, magis legibus accensenda esse, & ex iis conditionem ex lege oriri certum evadat, *Bachov. ad d. disp. 23. th. 1. lit. C.*

XXIX.

Intuitu Jdictionis concessæ omnigenæ Principes meritò quoque sibi vendicant exercitium regalium tam majorum quàm minorum. Sic jus monetæ licet aliàs sit character inseparabilis Majestatis. Cui alludit Vopiscus, quando duo signa Imperatoria proponit, Purpuram & monetam. Illam ornamenti, hanc potestatis appellat. Eo ipso tamen si vel à summa Majestate id illis sit concessum vel immemoriali præscriptione & consuetudine acquisitum rectè gaudent Principes, siquidem tacitum Principis consensum præ se gerunt, nec tituli allegatione opus habent *arg. l. ex hoc jure §. ductus ff. de aqua quotid. & l. 1. §. ult. ff. de aq. pluvi. & c.* Et sicut monetæ prohibitio bonæ Politix est indicium; ita ejusdem corruptio labascens, & ad interitum vergentis Reip. certum est præfagium.

Lindem.

Lindem. in *dissertat. de verâ & genuin. mutui & imprimis nummi essent.* th. 90. Id ipsum etiam historiarum monumenta luculenter testantur. Inter Antonii Caracallæ teterrimi Imperii Carcinomatis actus Tyrannicos recensetur adulteratio monetæ, *Xiphilinus in vita Caracallæ.* Cedrenus de Imperatore Phoca refert, quod de pravatione monetaria maximum detrimentum Reip. attulerit. Quare Principes certis pactis & LL. suæ Reip. debent prospicere, ut nummi legibus conformes feriantur, mouet *Bornit. in tr. de numm. lib. 1. c. 4. p. 34.*

XXX.

Porro licet jus restituendi, aggratiandi & indulgendi, soli summo Principi propriè competat, attamen ex mero Imperio quod Principibus & statibus est indultum, hodie rectè hanc potestatem restituendi & concedendi impunitatem absolutam sibi vendicant, *arg. l. 1. §. f. ff. de quest. l. Divi fratres ibi: vel in integrum restitutio ff. de pæn. N. A. zu Speyer de Anno 1526. §. Und wiewohl der gemeine Mann. ibi: So soll ein jede Obrigkeit etc. N. A. zu Speyer de Anno 1526. §. Es soll sich auch ibi: Die zu ieder Obrigkeit Bedencken und Macht stehen &c. modo tamen non refragetur divini juris auctoritas ceu sunt pænæ à jure & lege divinâ criminibus dictatæ, Magnificus DN. Ordinar. Theodor. Præceptor & Patronus meus omni observantiæ cultu prosequendus *disp. 10. colleg. crim. th. 7. lit. B. ver. ab hisce etenim.**

XXXI.

Comites autem & Barones Nobiles, aliiq̄ue inferiores magistratus, licet mero imperio muniti, attamen tradente Magnif. DN. Ordinario Theodor. modò citato loco, pœnam corporalem in aliam principe inconsulto mutare nequeunt, idem quoque tradit *Kubach. cent. 2. quest. illust. decur. 7. q. 3. & 4. arg. l. 4. & l. 31. ff. de pæn.* quodq̄ue minus habet dubii in his terris propter constitutionem Provinciałem, quâ cautum absque consensu Illustriſſ. Ducum Saxon. nullam debere fieri gratiam vel remissionem pœnæ sub Rubr. *Daß peinliche Sachen*

den/ dadurch das Leben verwirret / ohne unser Bewilligung
nicht bürgerlich zu machen.

XXXII.

Magistratibus autem inferioribus superiorem Jdictionem habentibus, potestatem ab ordinariâ pœnâ recedendi non denegat Magnif. Dn. Ordinar. Theodoric. *d. l.* Si illa ex æquitate legibus sit expressa, atque ita in casu quodam, quo duabus personis, quæ in secundo gradu lineæ æqualis collateralis sese miscuerant perpetuam relegationem in Scabinatu hujus loci fuisse dictatam, simulque ab delinquentium ætatem minorem, & alias circumstantias dispensandi, & pœnam relegationis in multam commutandi jus esse, nobilibus quibusdam responsum testatur itidem Magnif. Dn. Ordinar. Theod. *d. l.*

XXXIII.

Concessum quoque est nostris Principibus ex antiquissimo libertatis prætenso & novissimo imperii jure, ut possint cogere militem in propriam & aliorum salutem. N. U. de Anno 1526. §. Darauf &c. *Waremund. ab Erenberg. lib. 1. de fœder. c. 2. n. 56.* & consequenter pacis & securitatis fœdera inter se ferire, *A. B. Carol. 4. tit. 15. ordin. Cam. part. 2. t. 8. §. So iemand etc.*

XXXIV.

Apud Romanos sicut fuit in usu, quod multæ Provinciæ in potentium familiarum patrocinium ac clientelam se dederint; ita haud dubiè ad similitudinem horum patrociniolorum Principes nostri in Episcopatus, Civitates Imperii & monasteria sibi vendicant jura Advocatiarum & Protectionum.

XXXV

Occasione horum quæritur: An Civitas vel alius Status imperii, qui se in clientelam ac patrocinium alterius dedit, ex eo amittat jura superioritatis in suo territorio? Negativam sententiam tueor *arg. l. non dubito §. 1. ff. de captiv. & post lim. revers.* Jus enim Patronatus, Protectionis vel Advocatiæ non tribuunt Jdictionem Patrono, Protectori vel Advocato,

ro, & ideò clientes non efficiuntur subditi, licet se alterius protectioni submittant. Patronus enim & Advocatus nihil est aliud quam defensor, *Webn. in pract. observ. sub vocab. Schirmverwandte.*

XXXVI.

Insuper non pugnant hæc duo esse in clientela alterius & exercere jura superioritatis in suo territorio. Siquidem clientela illa regulariter nihil est aliud quam quædam quasi cofœderatio aut pactum quo Clientes Patronos observant, & hi vicissim eos conservant. Semper enim sit salva Jdictione ordinariâ, *Webn. d. l.*

XXXVII.

Cæterum hic non prætereundum duco, quod potestas gladii seu merum imperium Principibus nostris hodiè non competat jure Magistratus, & ab iisdem exerceatur, siquidem illud aliis exercendum committunt. *Bachov. ad vol. 1. Tr. disp. 3. th. 6. lit. E.*

XXXIIX.

Concessione tamen illâ à Principibus factâ non nisi speciali merum imperium & hodiè transire verius est *arg. l. 1. ff. de officio ejus & c.* non attento quod sub nomine Magistratus plerumque concedi soleat.

XXXIX.

Nec enim olim ideo jure Magistratus competebat, quod Princeps eo ipso quo aliquem v. c. provinciæ præsidem creabat, simul concederet potestatem gladii & criminum executionem, quod contra Cujacium *in l. 131. de V. S. & ad Papin. in l. 1. ff. de officio ejus & c. cum Bachovio d. l.* verissimum existimo, vel ex hac ratione, quod absurdum foret vel Papinianum *in sepè d. l. 1. de officio ejus & c.* disertissimis verbis merum imperium iis, quæ juri Magistratus competunt, opponere, vel *Ulpia-*

B 3

num

num in lib. 6. de officio procons. negare, à Proconsule merum Imperium legato mandari posse, quorum tamen tempore, imò longè ante ipsos, qui Præfecti prætorio, Proconsules, Præsides creabantur, hoc ipso merum accipiebant imperium, *Bachov. d.l.*

XL.

Hujus tanta est dignitas, ut quædam nationes non hominum, sed Deorum merum imperium existimarint, uti apud veteres Germanos scribit *Tacit. de morib. Germ.* neque animadvertere, neque vincire, neque verberare licuisse, nisi Sacerdotum permisso, non quasi in pœnam, nec Regum, nec Ducum jussu, sed velut Deo imperante, id fiebat. *Vincent. Cabot. libr. 2. disp. 7. c. 5. pag. 203.*

XLI.

Sane hodierno statu, ubi jus temporarium præfecturarum abiit in *ἀυτοκρατορία*, ut tradit *Bachov. d. l. & Knichen. de Jur. territor. c. 1. n. 65.* & merum imperium ab Imperatore in feudum dari solet, hereditarium id & gentilitium efficitur, *Scipio Gentil. lib. 3. de Jdict. c. 23. Hillig. lib. 17. c. 8. lit. Nr.*

XLII.

Quâ tamen concessione Imperator minimè à se abdicat omnem potestatem. Sic Pharao Rex Ægyptiorum concedendo Josepho omnem potestatem in regno suo, quam ipse usurpavit, & ut Patris Patriæ nomen, ipsius Regis oraculo ferret, supremam tamen potestatem & regii Solii Majestatem sibi reservavit, *Genes. 4. v. 40. & 43.* quæ reservatio ipso jure isti concessioni annexa fuisset, etiamsi ejus expressè Rex non meminisset *text. in c. dudum §. non igitur de præbend. in 6.*

XLIII.

Quo argumento statuo Principem concedendo Nobili pagum vel villam cum Jdictione omnimodâ, *mit allen Gerichten und Gerechtigkeiten* / se non privare Jdictione, sed adhuc omnes actus Jdictionales in pago Nobilis eo insalutato exercere posse, *Kubach. centur. 2. decur. 8. quest. illust. 5.* Jus enim superioritatis & reliqua recognitionis jura sibi semper reservat

servat Princeps investiens quendam cum Iuditione, idque satis
luculenter probat Laudatissimæ memoriæ Saxoniae Princeps
Johannes Casimirus, DN. quondam meus Clementissimus in
Recessu provinciali sub dato Coburgæ/ 23. Octob. Anno 1612.
S. Hinwiederum unsere Ritterschafft/ &c. ibi : Jedoch unsere
Hohe Landes, Fürstliche und Centbarliche Obrigkeit/ &c. At-
que his paucis de Principum imperii jure per Dei gratiam disse-
rere licuit, cui sit laus, honor & gloria.

Clarissimo

DN. DOCTORANDO,
Amico suo pl. æstimando.

EX Legum studiis Patruelis honore coruscat
Justinus, decus & nuper abundè tulit :
Nunc quoque, quæ meritis, dudùmque brabæa, *Georgi*
Appetis, & Themidos totus amore cales.
O genus egregium ! cui talia germina surgunt ;
Cui seges hæc sæcli pondere dura levat.

*L. Mtoqz
gratulabundus scribebat*

P R Æ S E S.

DUm pugnus, referes magna cum laude trophæa,
Non pugnas ferro, prælia voce geris.
Regum & Nobilium de jure pericula tentas,
Hinc tibi mox tribuet præmia digna Themis.

*Sympatriote, Commensali, & amico
meo exoptatissimo, gratulab.*

f.
Christoph. Philipp. Richter /
D. & P. P.

F I N I S.

